

res, og der er paa Finansloven tilvejebragt Hjemmel for at ekspropriere Ejendomme, hvor Beplantning hindrer den frie Udsigt.

Der er fra ærede Medlemmers Side kun fremsat ganske faa Bemærkninger om den sørgelige Jernbaneulykke ved Vigerslev. Jeg maa udtale min Taknemmelighed for den forsonlige og rolige Bedømmelse, som baade Pressen og Publikum har udvist overfor denne Sag. Det eneste, jeg har nogen Grund til at beklage, er, at enkelte navngivne Indsendere, hvis Livsstilling er egnet til at fremkalde det Indtryk, at de er særlig sagkyndige paa et Omraade, paa hvilket der dog foruden teoretisk Uddannelse maa lægges stor Vægt paa praktisk Erfaring, har følt sig kaldet til at vejlede Offentligheden med Indlæg, som alene hviler paa, hvad Aviserne har kunnet meddele om Forhørene, eller paa ganske tilfældigt formede Samtaler i Stedet for dog at vente, indtil der foreligger et fuldstændigt Materiale. Jeg tror at turde udtale, at den Hensynsfuldhed, hvorved Offentligheden i øvrigt har behandlet denne Sag, ikke paa nogen Maade vil svække den Følelse af Sorg og Ansvarlighed, som alle Jernbanefolk selvfølgelig har haft ved denne Lejlighed. Sagen er jo ikke færdigbehandlet, og de tekniske og retslige Myndigheder, som behandler den, vil selvfølgelig gøre deres Resultater fuldt ud tilgængelige for Offentligheden, og naar Aarsagerne foreligger oplyst, vil der selvfølgelig ogsaa blive gjort retsligt Ansvar gældende i fuld Udstrækning mod dem, som har begaaet positive Fejl, men jeg kan ikke tilbageholde den personlige Bemærkning, at det er ret øjensynligt, at foruden disse positive Fejl forskellige ulykkelige Omstændigheder er stødt sammen for at fremkalde Ulykken, og at der vil være Grund til ogsaa at anstille Betragtninger over, at ikke hastig Aandsnærværelse og forstandig Omtanke var i Stand til at fjerne blot en enkelt af disse ulykkelige Omstændigheder. Det er sikkert nok, at denne Ulykke vil fremkalde selvbebrejdende Eftertanke hos adskillige og vil bidrage til at skærpe den personlige Ansvarsfølelse, som jo ligger over Bestemmelserne, og selvfølgelig maa man ogsaa fra Ledelsens Side paa det ivrigste forfølge ethvert Tegn paa Slappelse af den Agtpaaagivenhed og Omtanke, som Sikrings-tjenesten kræver.

Det er omtalt, at en lignende Ulykke kunde være hændt samme Dag ved en Uforsigtighed, som blev udvist af en Sta-

tionsforstander i Sorø. Ogsaa denne Sag vil selvfølgelig blive Genstand for en meget omhyggelig og meget indgaaende Under-søgelse, og jeg mener at burde oplyse, at Stationsforstanderen er suspenderet.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden angaaende Udredelse af Erstatning til dem, som har lidt Skade ved Vigerslev-Ulykken, f. Eks. mistet deres Forsørger, gaar jeg ud fra, at der ikke vil være nogen Uoverensstemmelse mellem Rigsdagen og Ministeriet. Den Lov, hvorefter vi nu har at rette os, Loven af 1898, er efter min Mening ikke fyldestgørende, er paa forskellige Punkter ikke tilstrækkelig human, og det Lovforslag, som er fremsat i Rigsdagen, og som nu er Genstand for et Udvalgs Bearbejdelse, indeholder Rettelser af Loven paa dette Punkt. Men ligesom Kommissionen, der i sin Tid behandlede Bramminge-Ulykken, i sine Indstillinger gik udenfor Lovens Forudsætninger og fik Rigsdagens Tilslutning dertil, saaledes vil den Kommission, som nu er nedsat — derom føler jeg mig overbevist — kunne gøre sine Indstillinger og paa tilsvarende Maade vinde Rigsdagens Tilslutning.

Flere ærede Talere har fundet Anledning til at omtale Lille Bælts Broen og har, som det ærede Medlem fra Vonsild (Hansen-Stavnshøj) udtrykte det, budt den velkommen. Jeg skal indrømme, at det sidste Aars Begivenheder ganske naturligt har skudt Lille Bælts Broen frem i første Række af de store Planer, som endnu maatte udkræves for at gøre vort Trafikvæsen komplet. Det er imidlertid ikke alene Genforeningen med Sønderjylland, som gør Spørgsmaalet om Lille Bælts Broen mere fremtrædende, men saaledes som Forholdene efterhaanden har udviklet sig paa Fredericia Station, vil det ogsaa af den Grund være nødvendigt for Rigsdagen i en nær Fremtid at tage Stilling til Spørgsmaalet om Lille Bælts Broen; for Forholdet vil være, at man enten maa foretage den meget betydelige og kostbare Udvidelse af Fredericia Station under den Forudsætning, at man skal bevare Færgedriften, eller ogsaa maa man gaa til Anlæg af Lille Bælts Broen. Problemet om Lille Bælts Broen har gennem Aarene været holdt en Del tilbage af Hensyn til Fredericia By. Saaledes som Planerne hidtil har foreligget, vilde Realisationen af dem betyde, at Statsbanerne gik helt uden om Fredericia By, og at Fredericia By fik en Stikforbindelse til Hovedbanen. Jeg har for mit